

Bob, stále usmívající se po jejich společném veselí, na ně moudře pohlédl.

„Cesta zpět je snadná, Emo. Stačí, když si všichni stoupnete vedle sebe, pevně zavřete oči a v ruce stisknete váš kouzelný klíč. Představte si, že byste chtěli být doma, ve svých teplých postýlkách.“

Felix, Oliver, Meda i Ema udělali, jak Bob řekl. Postavili se vedle sebe, zavřeli oči a každý si začal v mysli malovat obraz svého domova – jejich postýlky, měkké polštáře a teplé přikrývky.

Bob tiše zakouzčil a vtom se kolem nich zvedla jemná zlatá mlha, podobná té, kterou předtím viděli při otevření truhly. Tentokrát však mlha nesla uklidňující vůni lesních květů a uklidňovala všechny jejich unavené smysly. Cítili, jak je mlha lehce obejmula, a pak se najednou začali vznášet jako na obláčku.

Když mlha zmizela, Ema otevřela oči a zjistila, že stojí zpátky ve své zahradě, vedle jezírka, kde to všechno začalo. Noc byla klidná a na obloze stále zářily hvězdy.

Felix, Oliver a Meda se rozhlédli, také zpátky na svých známých místech, ale se vzpomínkami na kouzelný svět v srdcích.

„To bylo nádherné,“ vydechl Oliver, zatímco Felix se protáhl a Meda tiše kývla.

„Musíme jít spát,“ řekla Ema, a i když byla unavená, v očích jí zářilo nadšení. „Ale vím, že se tam můžeme kdykoli vrátit.“

Všichni se tiše rozloučili a zamířili domů, každý ke svým snům plným barev, kouzel a přátelství, které v ten den zažili.

A jak Ema usínala ve své postýlce, s úsměvem přemýšlela o tom, jaký nádherný svět objevili, a o tom, že každý den je plný malých zázraků – stačí jen věřit.

